DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SPRAW ZAGRANICZNYCH RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

№ 1 | Warszawa, dnia 30 stycznia 1930 roku | Rok XII

1.

G.M.O.179.

OKÓLNIK

W SPRAWIE EGZAMINU DYPLOMATYCZNO-KONSULARNEGO.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych podaje poniżej rozporządzenie Rady Ministrów z 8 listopada 1929 o służbie przygotowawczej kandydatów na stanowiska służbowe I kategorji w Ministerstwie Spraw Zagranicznych i o egzaminie dyplomatyczno-konsularnym (Dz. Ust. Rz. P. Nr. 81 z 1929, poz. 605).

Z dniem ogłoszenia niniejszego rozporządzenia tracą moc obowiązującą wszystkie okólniki, dotyczące egzaminu dyplomatyczno-konsularnego, zamieszczone w Dz. Urz. M. S. Z. z 1923 i 1924 r.

Za Ministra

(—) A. Wysocki

Warszawa, 9/I 1930. Podsekretarz Stanu.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

Z DNIA 8 LISTOPADA 1929 R.

O SŁUŻBIE PRZYGOTOWAWCZEJ KANDYDATÓW NA STANOWISKA SŁUŻBOWE I-EJ KATEGORJI W MINISTERSTWIE SPRAW ZAGRANICZNYCH I O EGZAMINIE DYPLOMATYCZNO-KONSULARNYM.

Na podstawie art. 11 i 12 ustawy z dn. 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. Ust. Rz. P. Nr. 21, poz. 164) zarządza się, co następuje:

§ 1. Kandydaci na stanowiska służbowe I kategorji w dziale Ministerstwa Spraw Zagranicznych winni złożyć przed dopuszczeniem do służby przygotowawczej, przewidzianej w art. 12 ustawy o państwowej służbie cywilnej, egzamin wstępny, po odbyciu zaś służby przygotowawczej egzamin dyplomatyczno-konsularny.

Egzaminy składane będą przed komisją egzaminacyjną, którą powoła Minister Spraw Zagranicznych, a która funkcjonować będzie jedynie w centrali Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

§ 2. Do egzaminu wstępnego dopuszczeni być mogą kandydaci, odpowiadający warunkom, określonym w art. 6 i 7 ustawy o państwowej służbie cywilnej, jeżeli wykażą się dowodem odbycia wyższych studjów prawniczych, ekonomicznych, filozoficznych, ekonomiczno-handlowych lub społeczno-politycznych i zakończenia ich przepisanemi egzaminami w jednej ze szkół, które w myśl rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 26 czerwca 1924 r. (Dz. Ust. Rz. P. Nr. 64, poz. 629) uznane zostały za zakłady naukowe wyższe.

§ 3. Celem egzaminu wstępnego jest zbadanie ogólnego poziomu wykształcenia i uzdolnienia kandydata. Egzamin wstępny składa się: z egzaminu z języka francuskiego, który ma stwierdzić całkowitą znajomość tego języka w mowie i piśmie, z wypracowaniami i colloquium na temat współczesnych zagadnień politycznych, ekonomicznych, społecznych lub naukowych.

§ 4. Kandydat, po zdaniu egzaminu wstępnego, może być dopuszczony do służby przygotowawczej, którą odbywa w przeciągu co najmniej roku w Ministerstwie Spraw Zagranicznych przy uposażeniu X st. sł. Zakres i przebieg tej służby reguluje Minister Spraw Zagranicznych.

W razie ujemnego wyniku lub niedostatecznego przebiegu służby przygotowawczej Minister może przedłużyć służbę tylko o 1 rok; jeżeli zaś ponownie ocena wyniku i przebiegu służby wypadnie ujemnie dla kandydata, należy go ze służby zwolnić.

Ocenę o wyniku i przebiegu służby przygotowawczej wydaje komisja kwalifikacyjna na podstawie opinji przełożonych kandydata.

§ 5. Po ukończeniu służby przygotowawczej z wynikiem zadowalającym, kandydat winien się poddać egzaminowi dyplomatyczno-konsularnemu przed komisją egzaminacyjną.

O dopuszczeniu do egzaminu decyduje komisja kwalifikacyjna.

W razie niepoddania się egzaminowi dyplomatyczno-konsularnemu, kandydat nie może być mianowany na stanowisko I kategorji.

§ 6. Celem egzaminu dyplomatyczno konsularnego jest sprawdzenie umysłowego poziomu i uzdolnienia kandydata do służby na stanowiska I kategorji w dziale służby Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

Egzamin składa się z następujących przedmiotów:

1) język angielski lub niemiecki lub, zamiast jednego z powyższych dwa inne języki obce poza językiem francuskim,

2) historja (nowożytna) dyplomacji,

3) geografja polityczna i gospodarcza,

4) ekonomika Polski i świata,

5) prawo międzynarodowe prywatne,

6) prawo międzynarodowe publiczne,

7) organizacja polskich władz i urzędów ze szczególnem uwzględnieniem prawa i praktyki konsularnej.

Egzamin z niektórych przedmiotów może być składany na piśmie według życzenia komisji egzaminacyjnej. Kandydat obowiązany jest do zdania w języku francuskim części egzaminu z prawa międzynarodowego publicznego i prywatnego albo części egzaminu z historji dyplomacji; w innym języku obcym—jednego z przedmiotów ekonomicznych.

Kandydat może być zwolniony przez komisję egzaminacyjną z jednego lub więcej przedmiotów egzaminu w razie, jeżeli ukończy dodatkowo (podług § 2) szkołę specjalną, krajową lub zagraniczną, której świadectwo stwierdza zdanie tych przedmiotów.

§ 7. Rezultat egzaminu dyplomatyczno-konsularnego określa się jako:

a) dobry z odznaczeniem,

b) dobry,

c) dostateczny,

d) niedostateczny.

W razie niedostatecznego wyniku egzaminu komisja egzaminacyjna oznacza termin powtórnego egzaminu; termin ten jednakże nie może przekraczać roku.

W razie ujemnego rezultatu powtórnego egzaminu kandydat nie może być mianowany na stanowisko I kategorji.

§ 8. Minister Spraw Zagranicznych wyda instrukcję dla komisji egzaminacyjnej wraz ze szczegółowym programem egzaminów.

§ 9. Urzędnicy, mianowani do odwołania (prowizoryczni) w razie zamiaru mianowania ich na stałe, mogą być przez Ministra Spraw Zagranicznych zwolnieni od egzaminu wstępnego i od służby przygotowawczej, jeżeli przesłużyli co najmniej 1 rok w Ministerstwie Spraw Zagranicznych, winni jednak poddać się egzaminowi dyplomatyczno-konsularnemu.

Urzędnicy, o których mowa w poprzednim ustępie, zajmujący stanowiska od VI st. sł. wzwyż oraz urzędnicy mianowani na stałe, którzy w myśl rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 7 marca 1923 r. (Dz. Ust. Rz. P. Nr. 31, poz. 190) obowiązani byli do złożenia egzaminu dyplomatyczno-konsularnego, a egzaminu tego nie zdali, mogą być w wyjątkowych wypadkach zwolnieni od całego lub części egzaminu dyplomatyczno-konsularnego przez Radę Ministrów na wniosek Ministra Spraw Zagranicznych.

Przepisy powyższe stosuje się analogicznie do pracowników kontraktowych oraz do urzędników II kategorji w razie ich przejścia do kategorji I.

§ 10. Obowiązkowi składania egzaminów, przewidzianych niniejszem rozporządzeniem, podlegają zasadniczo również osoby, przecho-

dzące do służby Ministerstwa Spraw Zagranicznych z innego działu zarządu państwowego i innego rodzaju służby państwowej.

Minister Spraw Zagranicznych władny jest zwolnić je — jeżeli chodzi o stanowiska od VI st. sł. wzwyż — od egzaminu wstępnego. Rada Ministrów zaś może na wniosek Ministra Spraw Zagranicznych zwolnić w wyjątkowych wypadkach takie osoby również od całego lub części egzaminu dyplomatyczno-konsularnego.

§ 11. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia; jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 7 marca 1923 r. o służbie przygotowawczej kandydatów na stanowiska służbowe I kategorji w Ministerstwie Spraw Zagranicznych oraz o egzaminie dyplomatyczno-konsularnym (Dz. Ust. Rz. P. Nr. 31, poz. 190).

Prezes Rady Ministrów
(—) Świtalski
Minister Spraw Zagranicznych
(—) August Zaleski.

2.

A.II.R.C.44149.

OKÓLNIK

W SPRAWIE ZALICZEK NA UPOSAŻENIE.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych podaje poniżej do wiadomości dwa okólniki p. Prezesa Rady Ministrów w sprawie zaliczek na uposażenie.

Za Ministra
(—) W. Jędrzejewicz
Dyrektor Departamentu.

Warszawa, 10/XII 1929.

PREZES RADY MINISTRÓW
Nr. 8492.
Zaliczki na uposażenie.

Warszawa, dn. 18 maja 1928 r.

Do

Kancelarji Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej, Biura Sejmu i Senatu, wszystkich Ministerstw oraz Najwyższej Izby Kontroli w Warszawie.

Na zasadzie art. 15 ustawy z dnia 9 października 1923 r., o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska (Dz. Ust. Rz. P. Nr. 116, poz. 924) w brzmieniu, ustalonem rozporządzeniem Prezydenta

Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. Ust. Rz. P. Nr. 38, poz. 370) oraz na zasadzie art. 6. § 1 ustawy z dnia 5 grudnia 1923 r. o uposażeniu sędziów w sądownictwie powszechnem i administracyjnem oraz prokuratorów (Dz. Ust. Rz. P. Nr.134, poz. 1107) zarządzam w porozumieniu z panem Ministrem Skarbu, co następuje:

I. Bezprocentowe zaliczki na uposażenie mogą być udzielone zgodnie z wyżej powołanemi przepisami funkcjonarjuszom państwowymi, wyszczególnionym w art. 1 ustawy uposażeniowej z dnia 9 października 1923 r., sędziom i prokuratorom, oficerom zawodowym i tym oficerom rezerwy, zatrzymanym w czynnej służbie, którzy zostali zakwalifikowani na oficerów zawodowych oraz szeregowym zawodowym.

Z pośród osób wyżej wymienionych wyłącza się od prawa do zaliczki te, które: a) pozostają w stanie nieczynnym lub w stanie rozporządzalności, b) są zawieszone w pełnieniu służby, c) pozostają na urlopie bezpłatnym oraz d) którym wypowiedziano stosunek służbowy.

II. Zaliczki mogą być udzielane w zasadzie tylko na pokrycie wydatków, spowodowanych chorobą proszącego, chorobą lub śmiercią tych członków rodziny, do których utrzymania proszący jest prawnie obowiązany; na spłatę długów, powstałych bez winy proszącego, w wypadku utraty niezbędnych ruchomości, na pokrycie wydatków, związanych z zawarciem związku małżeńskiego przez proszącego, jego dzieci ślubne, uprawnione, przysposobione oraz pasierbów, w wypadkach powiększenia się rodziny, na koszty odbycia podróży naukowych, ogłoszenia pracy naukowej jak również na koszty nabycia własnego mieszkania. W wyjątkowych wypadkach mogą być przyznawane zaliczki również na cele konsumpcyjne, jak np. na zakup ubrania, obuwia, opału na zimę i t. p.

W wypadkach innych, niż wymienione w poprzednim ustępie, mogą być udzielane zaliczki wyjątkowo za uprzednią zgodą Ministerstwa Skarbu, w razie istnienia okoliczności, zasługujących na szczególne uwzględnienie.

III. Uwzględnienie prośby o udzielenie zaliczki zależne jest od udowodnienia.

IV. Zaliczkę na uposażenie przyznaje się w złotych do wysokości, nieprzekraczającej 3-miesięcznego uposażenia.

Za podstawę obliczania przyjmuje się uposażenie, przysługujące na zasadzie art. 3, 4, 37 ust. 1; 47 ust. 1; 48 ust. 2; 49 ust. 2; 54 ust. 1; 62 ust. 1 i 118 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska (Dz. Ust. Rz. P. Nr. 116, poz. 924) oraz art. 4, 5, 8, 25 ustawy z dnia 5 grudnia 1923 r. o uposażeniu sędziów w sądownictwie powszechnem i administracyjnem oraz prokuratorów (Dz. Ust. Rz. P. Nr. 134, poz. 1107), przy uwzględnieniu postanowień art. 8 ustawy z dnia 18 grudnia 1926 r. o uzupełnieniu prowizorjum budżetowego na czas od 1 października do 31 grudnia 1926 r. i o prowizorjum budżetowem na czas od 1 stycznia do 31 marca 1927 r. (Dz.

Ust. Rz. P. Nr. 125, poz. 725) oraz art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 stycznia 1928 r. w sprawie podwyższenia uposażenia wojskowych i oficerów rezerwy, zatrzymanych w czynnej służbie (Dz. Ust. Rz. P. Nr. 7, poz. 42). Ponadto uwzględnia się przy obliczaniu zaliczki dodatek mieszkaniowy.

Zaliczka, udzielona na cele konsumpcyjne, nie może przekraczać jednomiesięcznego uposażenia.

Wysokość zaliczki zależna jest od udowodnienia przez proszącego potrzeby uzyskania zaliczki w takiej właśnie wysokości.

V. Zwrot zaliczki, udzielonej w wysokości, nieprzekraczającej jednomiesięcznego uposażenia, następuje nie więcej niż w 6-ciu ratach, zaliczki, udzielonej w wysokości nieprzekraczającej dwumiesięcznego uposażenia, nie więcej niż w 12, zwrot zaś zaliczki, w wymiarze wyższym, nie więcej niż 24 bezpośrednio po sobie następujących rat miesięcznych.

Raty zaliczki potrąca się z uposażenia, począwszy od pierwszego dnia następującego miesiąca po przyznaniu zaliczki.

W wyjątkowych wypadkach, szczegółowo uzasadnionych, zaliczka może być udzielona przed ostateczną spłatą poprzedniej zaliczki.

VI. Przyznawanie zaliczek osobom, pełniącym służbę we władzach naczelnych, służy tymże władzom, z wyjątkiem kierowników tych władz, którym zaliczki przyznaje Prezes Rady Ministrów. Przyznawanie zaliczek osobom, pełniącym służbę przy władzach i urzędach niższych instancyj, służy władzom, podległym bezpośrednio władzy naczelnej, z wyjątkiem kierowników tych władz, którym przyznaje zaliczki władza naczelna.

W wypadkach, gdy chodzi o udzielenie zaliczki przed spłatą połowy zaliczki poprzedniej, przyznawanie zaliczek należy zawsze do władzy naczelnej.

VII. W wypadkach rozwiązania stosunku służbowego należy zaległe raty zaliczki potrącić w całości lub zażądać zwrotu zaliczki w całości.

VIII. W razie śmierci przed spłatą zaliczki dług z powyższego tytułu obciąża spadkobierców do wysokości odziedziczonego majątku zgodnie z przepisami obowiązujących ustaw cywilnych.

IX. W sprawie umorzenia nieściągalnych rat zaliczek uposażenia obowiązują postanowienia okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 21 listopada 1923 r. L. 1220/DB/8, uzupełnionego okólnikami Ministerstwa Skarbu z dnia 4 lutego 1925 r. L.4376/DB/I oraz z dnia 24 listopada 1927 r. L. D. III.2665/I z tą zmianą, że kwoty umorzone obciążać winny kredyty na uposażenie.

X. Kontrola regularnych spłat zaliczek należy do obowiązku władz, asygnujących uposażenie służbowe.

XI. Okólnik Prezesa Rady Ministrów z dnia 21 stycznia 1924 r. Nr. 544 w sprawie zaliczek na uposażenie uchyla się.

Prezes Rady Ministrów
w z. *(—) K. Bartel.*

PREZES RADY MINISTRÓW
Nr. 19329
W sprawie zaliczek na uposażenie.

Warszawa, dn. 7 grudnia 1928 r.

O K Ó L N I K Nr. 57.

Do
Kancelarji Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej, Biura Sejmu i Senatu, wszystkich Ministerstw oraz Najwyższej Izby Kontroli w Warszawie.

Uzupełniając okólnik z dnia 11 maja 1928 r. L.8492 w sprawie zaliczek na uposażenie, zarządzam w porozumieniu z Panem Ministrem Skarbu co następuje:

Bezprocentowe zaliczki na uposażenie mogą być udzielane osobom, uprawnionym do ich otrzymania, w myśl ustępu pierwszego. punktu I okólnika także wtedy, jeżeli osoby te pozostają na bezpłatnym urlopie, udzielonym dla uzupełnienia studjów. W tym wypadku potrącanie rat udzielonej zaliczki z uposażenia rozpoczyna się od pierwszego dnia miesiąca, następującego po ukończeniu urlopu.

Zaliczka na koszty budowy własnego mieszkania może być przyznana do wysokości, nieprzekraczającej sześciomiesięcznego uposażenia. Jeżeli zaliczka, udzielona na ten cel, przekracza trzymiesięczne uposażenie, wymagana jest uprzednio zgoda Ministerstwa Skarbu.

Prezes Rady Ministrów
(—) K. Bartel.

3.

G.M.O.9309.

O K Ó L N I K

W SPRAWIE RACHUNKÓW KOSZTÓW PODRÓŻY SŁUŻBOWYCH.

Celem należytego uregulowania sprawy podróży służbowych i zapobiegania na przyszłość wszelkim nieporozumieniom, które wynikają z nieprzestrzegania porządku kierowania wniosków w sprawie projekto-

wanej podróży służbowej na właściwą drogę, zarządzam niniejszym co następuje:

1. Podróż służbowa może być zarządzona tylko na podstawie wniosku właściwego dyrektora departamentu, uzgodnionego z Dyrektorem Departamentu Administracyjnego pod względem możności budżewych.

2. W ten sposób przygotowany wniosek przechodzi do G.M.O., gdzie na tej podstawie dany urzędnik otrzymuje urzędowe pismo, polecające mu odbycie podróży służbowej. Dopiero to pismo staje się podstawą do likwidacji kosztów podróży przez Rachubę Centrali (analogicznie jak w sprawach nominacyjnych lub przydziału).

3. W piśmie G.M.O. winno być wskazane:

a) imię, nazwisko i stanowisko służbowe osoby wyjeżdżającej,

b) skąd i dokąd podróż ma być odbyta,

c) ile dni diet (podróż i pobyt zagranicą) należy uwzględnić w zaliczce,

d) w jakim celu następuje wyjazd (rokowania międzynarodowe, podróż inspekcyjna, w celu spotkania lub towarzyszenia komuś i t. p.),

e) komu i gdzie wypłacić zaliczkę,

f) podpis Ministra lub Podsekretarza Stanu.

4. Dla uniknięcia pośpiechu i ewentualnej niemożności wypłacenia zaliczki na podróż w należnym terminie, wniosek na wypłatę zaliczki winien być zgłoszony do Dyrektora Departamentu Administracyjnego przynajmniej na trzy dni przed terminem wypłacenia zaliczki w Kasie M. S. Z. lub przekazania jej poza Warszawę lub zagranicę.

5. W razie przyznania diet reprezentacyjnych, piśmienna decyzja na to Pana Ministra Spraw Zagranicznych lub Pana Podsekretarza Stanu winna być dołączona do wnioska Naczelnika Wydziału o wypłacenie zaliczki.

6. Koszt podróży, która nie uzyskała uprzednio sankcji władzy w trybie wyżej ustalonym, podlegać będzie pokryciu przez tę osobę, która spowodowała odbycie tej podróży.

7. W razach wyjątkowych poza normalnym przebiegiem sprawy w myśl powyższych zasad dla przyśpieszenia sprawy czynniki decydujące porozumiewają się ze sobą telefonicznie.

8. Przepisy niniejszego okólnika dotyczą wszystkich podróży służbowych, tak z kraju zagranicę, jako też z placówki do kraju lub innego urzędu.

Za Ministra

(—) A. Wysocki

Podsekretarz Stanu.

Warszawa, 9/I 1930.

4.

K.I.14311.

OKÓLNIK

W SPRAWIE WIADOMOŚCI O SZKOLNICTWIE ZAGRANICZNEM.

Anulując okólnik z 28.I.1923 (Dz. Urz. M. S. Z. Nr. 4, poz. 48), Ministerstwo Spraw Zagranicznych prosi urzędy konsularne o regularne bezpośrednie przesyłanie do Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego materjałów (projektów, ankiet, spisów wykładów, programów, planów nauk, statutów uczelni nowopowstających i t. p.), dotyczących zagranicznych szkół wyższych, zawodowych i ogólnokształcących oraz w miarę możności wszelkich informacyj o odnośnych projektach programowo-organizacyjnych, wreszcie o stałe sygnalizowanie ważniejszych zmian zamierzonych lub dokonanych w szkolnictwie danego kraju.

Odpisy sprawozdań należy nadsyłać do Ministerstwa Spraw Zagranicznych, Wydział Historyczno-Naukowy.

Za Ministra

(—) J. Łukasiewicz

Warszawa, 23/XII 1929. Dyrektor Departamentu.

5.

A.II.R.C.30841.

OKÓLNIK

W SPRAWIE CZĘŚCIOWEJ ZMIANY § XI PRZEPISÓW O STOSOWANIU INSTRUKCJI DLA KASY M. S. Z.

W § XI okólnika w sprawie stosowania instrukcji dla Kasy M. S. Z. (Dz. Urz. M. S. Z. Nr. 2 z 1928, poz. 16) wprowadza się zmiany następujące:

w ustępie 2-im

zamiast słów:

„zwraca rzeczoną kartę do wydziału lub referatu, z którego ona pochodzi”,

należy pomieścić:

„zwraca rzeczoną kartę do Rachuby Centrali”,

w ostatnim ustępie 4-ym

zamiast słów:

„Po załatwieniu Rachuba Centrali obowiązana jest zwrócić kartę służbową, polecającą wydanie sumy lub depozytu temu wydziałowi lub referatowi, który ją nadesłał”,

należy pomieścić:

„Karta służbowa, na której podstawie nastąpiła wypłata sumy lub wydanie depozytu, pozostaje w aktach Rachuby Centrali”.

Za Ministra

w z. Dyrektora Departamentu

(—) *K. Rościszewski*

Warszawa, 23/I 1930. Naczelnik Wydziału.

6.

G.M.O.489.

KOMUNIKAT

W SPRAWIE PRZEMIANOWANIA POSELSTWA RZ. P. W WASZYNGTONIE NA AMBASADĘ.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych komunikuje niniejszem, że na zasadzie uchwały Rady Ministrów z dn. 20 stycznia 1930 r. Poselstwo Rz. P. w Waszyngtonie przemianowane zostało na Ambasadę.

Warszawa, 25/I 1930.

7.

G M.O.334.

RUCH SŁUŻBOWY

W GRUDNIU 1929 ROKU W CENTRALI I URZĘDACH PODLEGŁYCH M. S. Z.

MIANOWANI:

Skirmunt Konstanty — Poseł Nadzwyczajny i Minister Pełnomocny I kl. Rz. P. przy Rządzie Królewsko-Brytańskim w III st. sł.—Ambasadorem Rz. P. przy Jego Królewskiej Mości Królu Wielkiej Brytanji w III st. sł.

Ciechanowiecki Jerzy — Tytularny Sekretarz Poselstwa I kl. w VII st. sł. w Poselstwie Rz. P. w Budapeszcie — Sekretarzem Poselstwa I kl. w VI st. sł. od 1 stycznia 1930.

Dr. Grabowiecki Jan — Radca Ministerjalny w VI st. sł. — Radcą Poselstwa II kl. w VI st. sł. z równoczesnym przydziałem do Poselstwa Rz. P. w Teheranie od 1 marca 1930.

Wszelaki Jan — Sekretarz Ambasady w VI st. sł. w Ambasadzie Rz. P. w Londynie — Radcą Poselstwa II kl. w VI st. sł. od 1 stycznia 1930.

Dr. Drobniak Tadeusz — Referendarz Biura Komisarza Generalnego Rz. P. w Gdańsku w VIII st. sł. — Referendarzem Biura Komisarza Generalnego Rz. P. w Gdańsku w VII st. sł. od 1 stycznia 1930.

Maliński Mieczysław — Referendarz w VII st. sł. — Sekretarzem Poselstwa II kl. w VII st. sł. z tytułem Wicekonsula w Poselstwie Rz. P. w Kairze od 1 stycznia 1930.

Marlewski Józef — Referendarz w VIII st. sł. — Referendarzem w VII st. sł. od 1 stycznia 1930.

Młodowski Władysław — Księgowy w VII st. sł. w Konsulacie Rz. P. w Szczecinie — upoważnienie do używania tytułu Sekretarza Konsularnego I kl.

Pieślakówna Helena — Asesor w VIII st. sł. — Asesorem w VII st. sł. od 1 stycznia 1930.

Tułasiewicz Edward — Sekretarz Konsularny I kl. w VII st. sł. w Konsulacie Rz. P. w Essen — upoważnienie do używania tytułu Wicekonsula II kl. na czas przydziału do Konsulatu Rz. P. w Essen.

Dr. Weyers Józef — Referendarz w VIII st. sł. — Referendarzem w VII st. sł. od 1 stycznia 1930.

Dr. Wehr Witold — Referendarz w VIII st. sł. — Referendarzem w VII st. sł. od 1 stycznia 1930.

Grendyszyński Kazimierz — prowizoryczny Attaché Konsularny w VIII st. sł. w Konsulacie Rz. P. w Leningradzie — upoważnienie do używania tytułu Wicekonsula II kl. na czas przydziału do Konsulatu w Leningradzie.

Jazdowska Wanda — Skarbnik w IX st. sł. w Konsulacie Rz. P. w Zurychu — Asesorem w VIII st. sł. od 1 stycznia 1930.

Jugowarówna Olga — Sekretarka w IX st. sł. — Adjunktem Kancelaryjnym w VIII st. sł. od 1 stycznia 1930.

Komorski Jan — Adjunkt Kancelaryjny w IX st. sł. — Naczelnikiem Kancelarji w VIII st. sł. od 1 stycznia 1930.

Kwiecińska Janina — Sekretarka w IX st. sł. — Adjunktem Kancelaryjnym w VIII st. sł. od 1 stycznia 1930.

Kozłowska Hieronima — Adjunkt Kancelaryjny w IX st. sł. — Adjunktem Kancelaryjnym w VIII st. sł. od 1 stycznia 1930.

Ossowiczowa Wanda — Sekretarka w IX st. sł. — Adjunktem Kancelaryjnym w VIII st. sł. od 1 stycznia 1930.

Puciatówna Wanda — urzędniczka w IX st. sł. — Adjunktem Kancelaryjnym w VIII st. sł. od 1 stycznia 1930.

Raszyk Leopold — Sekretarz Konsularny II kl. w IX st. sł. w Konsulacie Rz. P. w Morawskiej Ostrawie — Asesorem w VIII st. sł. od 1 stycznia 1930.

Rosińska Marja — Sekretarka w IX st. sł. — Adjunktem Kancelaryjnym w VIII st. sł. od 1 stycznia 1930.

Śmigielska Marja — Sekretarka w IX st. sł. — Adjunktem Kancelaryjnym w VIII st. sł. od 1 stycznia 1930.

Wizówna Marja — Sekretarka w IX st. sł. — Asesorem w VIII st. sł. od 1 stycznia 1930.

Zaleski Ksawery — Tytularny Attaché Poselstwa w VIII st. sł. w Ambasadzie Rz. P. w Londynie — upoważniony do używania tytułu Attaché Ambasady.

Zawadzka Eugenja — Sekretarka w IX st. sł. — Adjunktem Kancelaryjnym w VIII st. sł. od 1 stycznia 1930.

Bernatowicz Marja — pracowniczka kontraktowa — Adjunktem Kancelaryjnym w IX st. sł. od 1 stycznia 1930.

Bruss Jan — Adjunkt Kancelaryjny w X st. sł. w Konsulacie Generalnym Rz. P. w Berlinie — Adjunktem Kancelaryjnym w IX st. sł. od 1 stycznia 1930.

Frentzlowa Zofja — pracowniczka kontraktowa — Adjunktem Kancelaryjnym w IX st. sł. od 1 stycznia 1930.

Jarmołowicz Marja — Regestrator w X st. st. — Adjunktem Kancelaryjnym w IX st. sł. od 1 stycznia 1930.

Krzyczkowska Aniela — pracowniczka kontraktowa — Adjuntem Kancelaryjnym w IX st. sł. od 1 stycznia 1930.

Michalik Władysław — Rachmistrz w IX st. sł. na służbie prowizorycznej — prowizorycznym Kontrolerem w IX st. sł. od 30 grudnia 1929.

Piędzicka Adela — Regestrator w X st. sł. — Adjunktem Kancelaryjnym w IX st. sł. od 1 stycznia 1930.

Prusinowski Bolesław — Sekretarz w IX st. sł. — Sekretarzem Konsularnym II kl. w IX st. sł. z równoczesnym przydziałem do Konsulatu Generalnego Rz. P. w Berlinie od 1 stycznia 1930 r.

Raczyński Stefan — Kontroler w IX st. sł. w Konsulacie Rz. P. w Strassburgu — Sekretarzem Konsularnym II kl. w IX st. sł. od 1 stycznia 1930.

Sekrecka Marja — pracowniczka kontraktowa — Adjunktem Kancelaryjnym w IX st. sł. od 1 stycznia 1930.

Wojciechowska Jadwiga — Regestrator w X st. sł. — Adjunktem Kancelaryjnym w IX st. sł. od 1 stycznia 1930.

Zajączkowska Marja — pracowniczka kontraktowa — Adjunktem Kancelaryjnym w IX st. sł. od 1 stycznia 1930.

Zbyszewski Władysław — Sekretarz w X st. sł. — Sekretarzem w IX st. sł. od 1 stycznia 1930.

PRZENIESIENI:

Dobrowolski Tadeusz — Sekretarz Konsularny II kl. w IX st. sł. w Wydziale Konsularnym Poselstwa Rz. P. w Tallinnie — przeniesiony do etatyzowanego Konsulatu Honorowego Rz. P. w Luksemburgu.

Frank Roman — prowizoryczny Attaché Konsularny w VIII st. sł. w Konsulacie Generalnym Rz. P. w Frankfurcie — przeniesiony do centrali M. S. Z. z równoczesną nominacją na Referendarza (prowizorycznie) od 31 stycznia 1930.

Huzarski Roman — Wicekonsul II kl. w VII st. sł. w Konsulacie Rz. P. w Lyonie — przydzielony do Konsulatu Generalnego Rz. P. w Charkowie od 1 stycznia 1930.

Jarczyński Jan — Wicekonsul I kl. w VII st. sł. w Konsulacie Rz. P. w Strassburgu — przydzielony do Konsulatu Rz. P. w Lille od 1 lutego 1930.

Mościcki Józef — prowizoryczny Sekretarz Poselstwa II kl. w VII st. sł. w Poselstwie Rz. P. w Bernie — przeniesiony do centrali od 31 grudnia 1929, z równoczesną nominacją na prowizorycznego Referendarza w VII st. sł.

Dr. Mikucki Adam — Konsul II kl. w VI st. sł. w Konsulacie Rz. P. w Lille — przydzielony do Konsulatu Rz. P. w Lyonie od 1 lutego 1930.

Dr. Wysocki Stefan — prowizoryczny Tytularny Wicekonsul II kl. w VIII st. sł. w Konsulacie Rz. P. we Wrocławiu — przydzielony do Konsulatu Generalnego Rz. P. w Frankfurcie n/M. od 1 lutego 1930.

8.

G.M.O.9389.

SPROSTOWANIE.

W Dzienniku Urzędowym Nr. 5 pod Nr. 265, przy nazwisku Kraczkiewicz Karol, podano tytuł: „prowizoryczny Attaché Poselstwa", zamiast „Attaché Poselstwa"; pod Nr. 446 zaś, przy nazwisku Pietrasiński Władysław, podano tytuł „Attaché Ambasady", zamiast „Attaché Konsularny", co się niniejszem prostuje.

Zakłady Drukarskie F. Wyszyński i S-ka, Warecka 15